

האשה שנתארמלה פרק שני כתובות

(א) [שבת עט. לקמן נ. פט. סוטה ז: ז"ב קע: קעא:];
(ב) שבת עט. ז"ב קעא:;
(ג) מסכת דרך ארץ פ"ו, ט"ז;
(ד) [דף קעא:]; (ה) בס"א ט"ק; למימש,

גלוין הש"ס

גמ' א' ב' הנישאת. כעין זה מלה דף כט ע"א:

מוסף רש"י

כי אתו עדים. שאלה כהניטמא. מאי הוי. מאחר שכן עמין אין יודעין אם יוסת צמולה או אלמנה מנאל דאין כלן קול כלל, הניך סהדי שקרי צינדה. ולא רואה יוסת כהניטמא (ושב"ס ב"ב צב.). רוב קול. ממון שיש שמחה צנישואי צמולה מכריס בה בני אלס (שם). איתרע לה רובא. דצמולות נישואות, דרובין יש להן קול ממשא כמו של אמו רוב, ויטון דאיכא למימר הכי יוסת למימר הכי המולא מחבדו עליו הראיה (שם).

וזה הואיל ואין לה קול איתרע לה רובא. תימה דמנן צפירקין (לקמן כח.) אלו נאמנים להעיד בגודלן מה שראו צקטנותן זכורני צפלונית שאלה כהניטמא וראשה פרוע וקאמר בגמ' מ"ט כיון דרוב נשים צמולות נישאות גילוי מילתא צעלמא הוא והשתא היכי מיירי אס יש לה קול למה צריך שום עדות לרצ מיזיל צתר רובא כדפריך הכא וחי אין לה קול א"כ איתרע לה רובא ויטערך שני עדים כשרים וכי תימא דכשמעיד הוא שראה צקוטנו ואחר עמו חשצין קול הא פריך הכא סהדי שקרי נינהו ויש לומר דרוב נשים צמולות נישאות עדיף מרוב נשים הנישאות צמולות יש לה קול וכי אין לה קול לא יתרע כל כך רוב צמולות נישאות שלא יועיל עדות דראה צקוטנו ואחר עמו:

תוספות ר"ד

ולירוש דלמא מפקא עדי הניומא בהאי בי דינא וגביא ומפקא כתובתה או עדי הניומא בב"ד אחריןא וגביא א"ר אבהו זאת אומרת כותבין שובר פי' ולא מצוי אידך למימר א"א לשמור שוברי מפני העכברים אלא או תקרע לי שטר או לא אית לך כלום אלא פרויע בע"כ והוא כותב לו שובר ודלא כמ"ד בב"ב דאין כותבין שובר והכי אסיקנא שם בגי' פ"ד קעא ע"ב דכותבין שובר: ת"ר כ"צ מרקדין לפני הכלה. ב"ש אומרים

וזה הואיל ואין לה קול. שאין מעיד עליה שיתמה כהניטמא: כי אסו עדים מאי הוי. כיון דחזקה דיש לה קול הרבה היו יודעין: דלמא מפקא עדים. עדי הניומא: כותבין שובר. שכשיפרע לה כתובתה תכתוב לו שקבלה כתובתה ויהיה צידו לזכות: זאס אומרת. ודלא כמאן דלמך אין כותבין צבצא צמרחי:

רצ פפא אחר. לעולם אין כותבין דנמנאל זה צריך לשמור שוברו מן העכברים ומי שיש לו שטר על חברו או יצא השטר ויחזירו או לא יטול כלום ומתני' צמקוס שאין כותבין כמובה אלא סומכין על תנאי בית דין שתקנו לצמולה מאתים ולא למנה מנה דליכא למימש דלמנא הדרה ומפקא לה: דמסני לה. לרצני אצבו ולדרצ פפא: העמינה כותבסה. והיא תוצעת מאתים והוא אומר אלמנה נשאתי: רקדו לפני. אס יש עדים שרקדו לפניו ציוס נישואיה: כוס של צשורה. המצטר עליה סימני צמולות ולקמן מפרש מאי היא: אלא. הכי קאמר כל איצדה כמי שהטמינה צפנינו דמי ולא גציה והכי קתני איצדה כמובתה הטמינה נשרפה של שורה או מפה של בתולים אם יש לה וליחוש דלמא מפקא עדים בהאי ב"ד וגביא בה א"ר אבהו זאת אומרת כותבין שובר רב פפא אמר במקום שאין כותבין כתובה עסקינן ואיכא דמתני לה אברייתא איבדה כתובתה הטמינה כתובתה נשרפה כתובתה כוס של בשורה או מפה של בתולים אם יש לה עדים באחד מכל אלו כתובתה מאתים וליחוש דלמא מפקא עדים בהאי ב"ד וגביא בה א"ר אבהו זאת אומרת כותבין שובר רב פפא אמר במקום שאין כותבין כתובה עסקינן והא איבדה כתובתה קתני דכתב לה איהו סוף סוף מפקא לה וגביא בה מאי איבדה איבדה באור א"ה היינו נשרפה ועוד הטמינה מאי איכא למימר ותו איבדה למה לי אלא כל איבדה כי הטמינה בפנינו דמי ולא יהיבין לה עד דאמרי עדים נשרפה כתובתה מאן דמתני לה אברייתא כל שכן אמתני' ומאן דמתני לה אמתני' אבל אברייתא לא כי קושיא: אם יש עדים כו': וליחוש דלמא מפקא עדי הניומא בהאי ב"ד וגביא והדר מפקא עדי הניומא בבי דינא אחריןא וגביא במקום דלא אפשר ודאי כתבין שובר: העבירו לפניו כוס של בשורה: מאי כוס של בשורה אמר רב אדא בר אהבה כוס יין של תרומה מעבירין לפניו כלומר ראויה היתה זו לאכול בתרומה מתקיף לה רב פפא אטו אלמנה מי לא אכלה בתרומה אלא אמר רב פפא זו ראשית בתרומה ראשית תניא רבי יהודה אומר חבית של יין מעבירין לפניו אמר רב אדא בר אהבה בתולה מעבירין לפניו סתומה בעולה מעבירין לפניו פתוחה אמאי ניעבר קמי בתולה וקמי בעולה לא ניעבר כלל זימנין דתפסה מאתים ואמרה אנא בתולה הואי והאי דלא עברו קמאי אתנוסי הוא דאתניסו תנו רבנן כיצד מרקדין לפני הכלה בית שמאי אומרים בלה

מסקין לה רצ פפא. ומה זו עדות ללא נישאת אלמנה: אטו. אי נישאת כשהיא אלמנה לכהן הדיוט מי לא אכלה בתרומה: זו ראשית. בעילתה ראשית: זימנין דתפסה מאתים. בלא בית דין וכי צענין לאפוקי מינה משום דאין עדים שהעבירו לפניו אמרה איתנוסי הוא דאתניסו שיכורים היו מאונס יין הנשפת הלכך השתא אסו עדים שהעבירו לפניו פתוחה ותו ליכא) מידי: כיצד מרקדים. מה אומרים לפניו: כמות

כמה דלמך רצ פפא. כו' כדלמך הכא ואומר רצניו תס דרוקא צבצב שיש טורח כגון חצית דהכא יכולה לומר דאתניסו אכל קליות לעשות לא:

וזה הואיל ואין לה קול איתרע לה רובא. תימה דמנן צפירקין (לקמן כח.) אלו נאמנים להעיד בגודלן מה שראו צקטנותן זכורני צפלונית שאלה כהניטמא וראשה פרוע וקאמר בגמ' מ"ט כיון דרוב נשים צמולות נישאות גילוי מילתא צעלמא הוא והשתא היכי מיירי אס יש לה קול למה צריך שום עדות לרצ מיזיל צתר רובא כדפריך הכא וחי אין לה קול א"כ איתרע לה רובא ויטערך שני עדים כשרים וכי תימא דכשמעיד הוא שראה צקוטנו ואחר עמו חשצין קול הא פריך הכא סהדי שקרי נינהו ויש לומר דרוב נשים צמולות נישאות עדיף מרוב נשים הנישאות צמולות יש לה קול וכי אין לה קול לא יתרע כל כך רוב צמולות נישאות שלא יועיל עדות דראה צקוטנו ואחר עמו:

כותבין שובר. אע"ג דצפיק גט פשוט (ב"ב קעא: ושם)

מפרש טעמא דמאן דלמך כותבין שובר משום דעבד ליה לאיש מלוה ללא דוקא ליה אלא הוא הדין בכל חוב כמו כתובה דהכא ושטרי מקא דלמך התם דכותבין שובר: מאי איבדה איבדה באור. וא"ת א"כ אפי' צמקוס שכותבין הוא ליה לאוקמי ומאי דותקא לאוקמי צמקוס שאין כותבין וכתיב לה איכו ואור"ת דצמקוס שכותבין נשרפה איכא למימש שכתב לה כתובה אחרת

דאסור להשהותה בלא כתובה מיהו הוא מני לאוקומה צמקוס שכותבין נשרפה אחר הגירושין דליכא למימש שמה כתב לה אחרת אלא שגראה לו דוחק: ותו איבדה למה ל'. אף על גב דלכאורה היינו פירכא קמיתתא דפריך היינו נשרפה יש לישב דהכי קאמר ותו אפילו אס נאמר דנשרפה הוי פירושא דנאצדה מכל מקום תקשי איצדה למה לי: איתנוסי הוא דאתניסו. נראה דמיירי כגון דליכא מגו דאי צעיא אמרה אין צידי כלום דאי לאו הכי אמאי מהימנא ואס תאמר צמולות קליות דלמך לקמן ארמלתא לית לה כסני אמאי לא חיישינן דלמך תפסה כו' כדלמך הכא ואומר רצניו תס דרוקא צבצב שיש טורח כגון חצית דהכא יכולה לומר דאתניסו אכל קליות לעשות לא: